

בעוה"ש"ת

קונטרס

דער לעבט פרוף השם

ווי עס ווערט ערקלערט ווי פרייליך אין צופרידן
יעדער איד קען זיין, בפרט אין דעם דור וואס מיר
האבן 'דער לעבט פרוף השם', צו פאקומען די
שענקטע מתנה, "רעדן צום אייבערשטן",
וואויל איז אויבן און וואויל איז אויבער דעם.

פארנעלערט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

מטות מסעי תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון איבערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי בריסלב - נא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דער לעבט ברוך השם

.א

אין די וואכעדיגע סדרה פרשת מטות, רעדט די תורה ארום פון די דינים וואס איז פארהאנען ווען איינער מאכט א נדר אדער א שבועה, וואס דאס איז א מוראדיגער חידוש, "א מענטש זאל קען נעמען א זאך וואס איז מותר, און מיט זיין ווארט דאס מאכן אסור!" פון דעם קענען מיר זעהן דעם גרויסן כח וואס א ווארט פון א איד האט.

דערלעבט ברויף השם

און ווידער זעהט מען פון דא אויף די כח פון די חכמים און די צדיקים, אז אויף יעדע נדר וואס א מענטש האט געמאכט, קענען זיי טרעפן עפעס א וועג און א עפענונג ווי אזוי עס צוריק צוגרייטן און דאס מתיר זיין, אזוי ווי חז"ל זאגן (גדרים ס"ד ע"א), לְמַשָּׁל: אַ מְעַנְטֵשׁ מֵאַכֵּט אַ נָדָר, און ער זאגט "אויף וועל קיינמאל נישט אריין גיין אין דעם הויז". און נאכדעם האט מען אין דעם הויז געמאכט א שוהל, איז שוין דא עפעס א עפענונג דאס מתיר צו זיין, און מען פֿרעגט אים: "ווען דו וואלסט געוואוסט אז דא וועט זיין א שוהל וואלסטו דען בכלל געמאכט דעם נדר?" און ער זאגט: גיין! קען מען אים מתיר זיין דעם נדר (עזין שלחן ערוך, יורה דעה סימן רכח, סעיף ז; רמ"א שם סעיף יג; ט"ז שם סעיף קטן כ, ש"ף סעיף קטן כ"ד).

זעהט מען פון דעם, אז סיי פון א 'היתר' קען מען מאכן א 'איסור', און פארקערט אויף, אז מען קען שטענדיג צוריק 'מתיר נדר' זיין, כדי מען זאל נישט נכשל ווערן מיטן איסור פון נדרים ושבועות, וואס עס איז זייער א הארבע

דַּעַרְלֵעֲבֵט בְּרוּךְ הַשֵּׁם

עֲבִירָה (רְאָה שְׁבֵת דָּף לֵב ע"ב; שָׁם לֵג ע"א; נְדָרִים כ ע"א; שָׁם דָּף עז ע"א; תַּנְחומָא, מְטוֹת א'; תַּנְא דְּבִי אֱלִיהוּ רַבָּה, פְּרָק כו; וִיקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה ו, סִימָן ג). דַּעַרְפָּאָר זָאגֵן חֲז"ל (נְדָרִים ט ע"א): עֲנֵדְעַרְשׁ זָאל מְעַן בְּכָלֵל גִּישׁט מֵאֲכָן קִיין נְדָר, ווי אַיִדְעֵר יָא צו מֵאֲכָן, אַפִּילוּ ווען מְעַן אִיז דָּאס מְקַיִם! אַזוי ווי שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ זָאגט (קִהְלֵת ה, ד): טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדָּר וְגו'¹.

¹ דַּעַרְפָּאָר פון ווען אִיךָ האָב געמאַכט אַיִגענע שוהלין [שוין אַיבֵּר פֿערצִיג יאָר צוריק], האָב אִיךָ אַיִנגעפֿירט, אַז עס איז גִּישׁט אַזא זאָך אַז אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל שְׁנַדְרֵן! אַ מְעַנְטֵשׁ קען געבן וויפֿיל עַר וויל, אָבער גִּישׁט זָאגן בייים מ'יִשְׁבְּרֵךְ: בַּעֲבוּר שְׁיִתָּן ... — עַר וועט געבן אַזויפֿיל און אַזויפֿיל; ווייל דעמאַלטס איז עס אַ נְדָר, וואָס דָּאס איז מוֹרְאֵיג האָרַב און אַיִנגעשטעלט.

און דָּאס וואָס מְעַן זָאגט אין טייל פֿלעצער: בַּעֲבוּר שׁ... 'צוה לְכַרְכֵּם' — עַר הייַסט בַּעֲנֻטֵשׁוֹן דַּעַם עוֹלָם; דַּאָרף דָּאף אױף האָבן אַ פֿשֵׁט, "קוֹדֵם דַּאָרף עַר זײַך אױפֿפֿירן אַזוי ווי דער אַיִבערשטער וויל, און דעמאַלטס וועט קענען נמשך ווערן דוּרף אים אַ בְּרַכָּה פֿאַרן עוֹלָם, און עַר וועט קענען באַפֿעלן אין הימל צו בַּעֲנֻטֵשׁוֹן דַּעַם עוֹלָם, אָבער סתָּם אַז אַיִנער זָאגט עַס, האָט דָּאף עַס גִּישׁט קִיין פֿשֵׁט.

אַנױדאִי קען אַ מְעַנְטֵשׁ געבן צְדָקָה, און בַּעֲטוֹן דַּעַם באַשעפֿער, אַז אין די זְכוּת פון די צְדָקָה וואָס עַר געט זָאל אים דער רבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם בַּעֲנֻטֵשׁוֹן מיט אַלעס גוֹטְס, אָבער וויבאַלד אִיךָ האָב אַיִנגעזעהן אַז מְעַן איז מְכַשִּׁיל דוּרְכְּדַעַם מְעַנְטֵשׁוֹן מיט נְדָרִים, וואָס דָּאס איז בְּכָלֵל גִּישׁט אַזא פֿשוּטע זאָך ווי מְעַן מיינט, אַזוי ווי חֲז"ל זָאגן (שְׁבֵת לֵב ע"ב): צוֹלִיב דִּי עֲבִירָה פון נְדָרִים שְׁטאַרְבֵן יוֹגֵעַ קינדער רחֲמָנָא לְצַלּוּ, אַדְעֵר אַנְדֵּרעע שְׁאָדְנֵס

ב.

אין די פֿרשֶׁה פון נִדְרִים קענען מיר זיך אויף לערנען נאָך א זייער אַ וויכטיגע זאַך, ווי ווייט מען דאַרף חֲשׁוֹב האַלטן און טייער האַלטן די פֿרוי, און זעהן אז אין שטוב זאל זיין רואיג און פֿרייליך, דערפֿאַר רעדט די גאַנצע פֿרשֶׁה בעיקר פון אַ פֿרוי, ווייל אויב ווייסט מען נישט ווי אַזוי זיך אומצוגיין מיט אַ פֿרוי ווי עס דאַרף צו זיין, און מען געט איר נישט נאָך וואס זי וויל, בלאַזט זי זייער שָנעל, און זי טאַנצט אויף און שווערט אָדער זי מאַכט אַ נִדֵּר: מער וועל איך דיר נישט אַנקוקן! און דאס גלייכן. וועגן דעם האט דער אייבערשטער געזאָגט (במדבר ל, ד): אויב אַ פֿרוי מאַכט אַ נִדֵּר, ווען זי איז נאָך בייים טאַטן אין שטוב, קען עס דער טאַטע מתיר זיין, און אז זי האט שוין חתונה געהאַט, קען עס דער מאן צושטערן.

וואס געשעהט דורכדעם. דערפֿאַר האב איך איינגעפירט אז מען זאל גאַרנישט צוזאָגן (עײן שיחות מוהרײ״ש חלק ג, אות נדרים).

דערלעבט ברוף השם

ז

א מענטש דארף וויסן אז אזוי גייט דאס לעבן, מען דארף זיין א וותרן און נאכגעבן אין שטוב, אפילו אז עס מאכט זיך אז מען האט א שווערע שטוב, דאך דארף מען האבן אסאך געדולד, און האבן שכל אפצושווייגן און נאכגעבן, וואס אזוי ארום קומט מען נישט צו אז זי זאל זיך אויפֿרעגן און מאכן א נדר, חז"ל זאגן (דרף ארץ ויטא פֿרק א): לעולם יהא אדם עלוב בתוף ביתו; א מענטש דארף זיך צוגעוואוינען אפצושווייגן אויף וואס מען זאגט אים אריין אין שטוב, זיך בייגן דעם קאפ און מסכים זיין, "ווילסט אזוי, זאל זיין אזוי". אזוי איז שוין אלעס פֿארטיג, און מען קומט נישט צו קיין פֿראבלעמען.

אבער די טבע פון א מענטש איז, אז ווען איינער טשעפעט אים מוז ער אים צוריקגעבן, וואס דאס קומט פון די בלוט וואס איז נאכנישט אויסגעלויטערט און אויסגערייניגט, און דאס קאכט אין אים, אז ער מוז צוריק שפֿרינגען און צוריק ענטפֿערן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עה): אלע מחלוקת קומט פון

דערלעבט ברוף השם

די בלוט וואס איז נאכנישט 'מזוכף', און מען קען דאס נאר רייניגן דורך אסאך תורה און אסאך תפלה; ווייל דורכדעם וואס א מענטש רעדט אסאך אסאך צום אייבערשטן, און ער לערנט אסאך אסאך 'פּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת', 'בְּלֻעֲטֵעַר גְּמָרָא', 'סִימָנִים שְׁלַחַן עֲרוּךְ', 'זֵהָר' וְכוּ', איז שוין זיין גאנצער כח און בלוט אריין אין די אלע הייליגער ווערטער פון תורה ותפלה, ביז ער האט שוין נישט קיין כח זיך צו קריגן, און די גאנצע יצור הרע פון מחלוקת, וואס קומט פון די הייסע בלוט וואס ער האט, איז שוין בטל געווארן אינגאנצן צו די ווערטער וואס ער לערנט און ער רעדט צום אייבערשטן, "ער האט שוין נישט קיין כח און ער איז שוין נישט אינטערעסירט זיך צו קריגן".

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן 1): ווען א מענטש הערט ווי אזוי מען פארשעמט אים, און עס ברענט אים צוריק צו זאגן עפעס, און דאך שווייגט ער אפ, דאס איז דער עיקר תשובה.

דערלעבט ברוך השם

ט

מען זעהט אבער אז דער רמב"ם זאגט (הלכות דעות פ"ק ו, הלכה ו): ווען איינער איז דיר מבזה זאלסטו נישט 'שווייגן' און אים פיינט האבן [אזוי ווי מיר געפונען ביי אבשלום (שמואל ב יג, כב), אז נאכדעם וואס זיין [שטוהן] ברודער אמנון האט געטשעפעט זיין שוועסטער תמר, און ער איז געווען זייער גערעגט אויף אים, האט ער אים נישט פארגעהאלטן דערויף נאר ער האט געהאלטן די שנאה אין הארץ, ביז איינמאל האט ער געמאכט א סעודה און גערופן 'אמנון', און אים דארט גוט אנגע'שכור'ט און דערנאך גע'הרג'עט], נאר דו זאלסט גיין צו אים, און אים פֿרעגן: פארןואס האסטו מיר דאס געטוהן? און זיך מיט אים אויסשמועסן אפען, און מיט דעם ביזטו אויך מקיים די מצוה פון: הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ (ויקרא יט, יז). אויב אזוי פארןואס זאגט דא די רבי (שם): עיקר התשובה פשישמע בזיונו ידום וישתוק?!

נאר באַמַת איז דאס נישט קיין שום סתירה, ווייל מען רעדט דא פון צוויי אנדערע פעלער, דער הייליגער רמב"ם רעדט

דערלעבט ברוך השם

ווען איינער טשעפעט זיך אן אין דיר, און דו ווייסט נישט וואס ער וויל פון דיין לעבן האבן, דעמאלטס דארפסטו גיין רעדן צו אים אפען צו דערגיין וואס דאס האט געמיינט, און אזוי ארום זיך דורכקומען, אזוי ווי מיר געפונען ביי די פֿרשה פון קנרת, אז משה רבינו האט געשיקט רופן דתן ואבירם, כדי זיי צו פֿרעגן אפען פֿארן וואס זיי האבן זיך אנגעטשעפעט אין אים? אויף דעם ארויף האבן זיי געזאגט (במדבר טז, יב): לא נעלה - מיר גייען נישט ארויף צו דיר! זאגט רש"י זיי האבן זיך גוט פֿארעדט: זיי וועלן טאקע נישט ארויפגיין נאר אראפגיין טיף אין דער ערד.

אבער דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (שם): מען זאל אפשווייגן! גייט ארויף ווען איינער זאגט דיר עפעס גוט אריין, און עס איז קאכט אין דיר אים צו ענטפערן, דאך שווייגסטו און דו ענטפערסט גארנישט צוריק, דורכדעם ווערט גערייניגט דיין קאכעדיגע און פֿארגרעבטע בלוט, און דאס איז די גרעסטע תשובה.

דערלעבט ברוך השם

יא

ג.

דער זהר הקדוש זאגט (הקדמה דף י"א ע"ב): טפשים האבן מורא פונעם שטעקן וואס שלאגט זיי², אבער א חכם קוקט שטענדיג ווער עס האלט דעם שטעקן און פון אים האט ער מורא. די זעלבע זאך, ווען עס גייט איבער אויף א מענטש עפעס אן איבערגייעכטץ, ער לייזט צרות פון אנדערע, למשל פון די ווייב³, דארף ער זיך גלייך מאכן א חשבון:

² אגב, מען דארף שטענדיג געדענקן דעם קלל, איך האב דאס מקבל געווען אלץ קינד פונעם באוואוסטן ירושלימ'ער מגיד, רבי שבתי יודעלאוויטש זכר צדיק לברכה: וואו מען ניצט הענט, זאלסטו ניצן די פיס! און אנטלויפן פון דארט; וויפיל אומשולדיגע מענטשן ווערן צושלאגן און צוהאקט ביז סכנת נפשות דורך די קאלט-בלויטיגע רשעים און רוצחים, ממילא איז נישט כדאי צו גיין צו אזאלעכע פלעצער.

³ אזוי ווי עס איז געווען דער חלק פון אסאך צדיקים וואס זיי האבן געהאט א שווערע רעפעצין, צום ביישפיל דער הייליגער רבי רבי זושא מאניפאלי זכותו יגן עלינו, וואס צו די אלע צרות ארעמקייט און ענגשאפט וואס ער האט אלץ געליטן אין זיין לעבן, האט ער אויך געהאט א שווערע ווייב זענענדיג, און שטענדיג איז ער געווען דער גודן, אזוי ווי ער האט זיך אמאל אויסגעררוקט: זושא בלייבט זושא...!

געווען איז דאס איינמאל, ווען ער מיט זיין הייליגע ברודער דער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו זענען געגאנגען צוזאמען גלות לייך, און זיי זענען אנגעקומען צו א גוי'אישע קרעטשמע, און זיי זענען אריין אין זייער שטוב, האט פארשמעקט פאר די

דערלעבט ברוך השם

פארנוואס האב איך די קריגעריי? מן הסתם האב איך געזינדיגט, און מען וויל מיר דערמאנען פון הימל אז עפעס האב איך נישט געטוהן וואס מען דארף; און אז מען לעבט אויף אזא וועג און מען טוט גלייך תשובה, ווערט אלעס גלייך צוריק גוט און זיס.

אנגעשיכור'טע גוים זיך אונטערצוהאלטן אויפן חשבון פון די צוויי הייליגע צדיקים, און מען האט זיי ביידע אנגעטוהן ווי א פערד, צוערשט האט מען גענומען דעם הייליגן רבי ר' זושא און אים געהייסן טאנצן, אזוי טאנצענדיג האבן זיי אין אים כסדר אריינגעשמוסן, ביז ער איז שוין געפאלן פון די פוחות, ענדליך זענען זיי ארויסגעגאנגען פון דארט ווייטער שיכור'ן, האט דער הייליגער רבי רבי אלימלך געזאגט פאר רבי רבי זושא: געב מיר שנעל אהער דייע קליידער, אזוי וועל איך טאנצן פון יעצט. ווען די פריצים זענען צוריק אריינגעקומען האבן זיי געזאגט: דער מאשקע האט שוין גענוג געטאנצן, און גענוג פעטש געכאפט, יעצט לאמיר נעמען דעם אנדערן...! ממילא איז אויסגעקומען אז זיי האבן ווייטער אים גענומען, אויף דעם ארויף האט דער הייליגער רבי ר' זושא געזאגט: זושא בלייבט זושא! און אז מען איז גוור אין הימל אז זושא דארף לייך, קען מען זיך פון דעם נישט ארויסדרייען, און ער האט טאקע שטענדיג געכאפט די פעטש.

דערלעבט ברוף השם

יג

ד.

דאס איז די גרויסקייט און די מורא'דיגע מעלה אז מען
ליינט יעדע נאכט 'קריאת שמע שעל המטה' לויטן סדר
פונעם אר"י הקדוש, און מען זאגט די 'וידוי', וואס
דעמאלטס איז מען שוין אלעס מוחל פארן מענטש אינעם
זעלבן טאג (עיין ליקוטי הלכות קריאת שמע שעל המטה הלכה ב),
ווייל דורכדעם וואס מען איז זיך יעדע נאכט גלייך מתוודה
אויף אלעם וואס מען האט געטוהן יענעם טאג, און מען
מאכט זיך א חשבון און א סך הכל וואס מען האט געטוהן
דעם טאג⁴, און מען זאגט דאס אויס פארן אייבערשטן, צום
ביישפיל: רבנו של עולם, איך בין היינט אויפגעשטאנען
שפעט! רבנו של עולם, וואס זאל איך טוהן איך בין
געגאנגען שלאפן שפעט! און רבנו של עולם! פארנוואס

⁴ ווייל וואס מען האט געטוהן נעכטן אין אייער נעכטן, האט מען שוין געווענטליך
לאנג פארגעסן, אבער וואס מען האט געטוהן היינט דאס געדענקט מען נאך, דער פסוק
זאגט (בראשית מא, ט): אַתְּ חֲטָאִי אָנִי מִזְכִּיר 'היום' - וואס איך האב היינט געזינדיגט
דאס געדענק איך נאך!

דערלעבט ברוך השם

בין איך געגאנגען שלאפן שפעט? וועגן דאס און דאס...
 וואס זאל איך טוהן? זיי מיר מוחל...! און אזוי משפט ער
 זיך אויף יעדע זאך וואס ער האט געטוהן (ענין ליקוטי מוהר"ן
 חלק א, סימן טו), און ער זאגט דאס אויס דעם באשעפער:
 רבונו של עולם איך האב היינט געטוהן דאס און דאס, זיי
 מיר מוחל איך וויל דאס נישט טוהן מער. וואס אזוי ארום
 איז אים דער אייבערשטער אלעס גלייך מוחל, און ער האט
 נישט קיין שום דין אויף זיך, און ער האט שוין פון
 גארנישט מורא.

חז"ל זאגן (ברכות דף ה' ע"א): א מענטש וואס ליינט
 קריאת שמע שעל המטה, איז ער אזוי ווי איינער וואס
 האלט אין די הענט א שווערד וואס איז שארף פון ביידע
 זייטן. נאך זאגן חז"ל (שם), אז דורך ליינען קריאת שמע
 שעל המטה גייען אנוועק פונעם מענטש אלע קליפות און
 סטרא אחרא, און די אלע מזיקין וואס ער האט באשאפן
 דורך זיינע עבירות פוזן זיך אפ פון אים; וועגן דעם זעהט
 מען על פי רוב אז דער סמ"ך מ"ם פארלייגט זיך זייער

דערלעבט ברוך השם

שטארק אז פארן שלאפן זאל דער מענטש אריינפאלן אין א מוראדיגע יאוש און דיפרעסיע, ביז ער טראכט: הלנואי גיי איך יעצט שלאפן און איך שטיי מער נישט אויף. און אזוי לייגט ער זיך שלאפן ווי א טויטער פגור, אן ליינען 'קריאת שמע', און אז איינער האט נאך א טראפעלע יראת שמים, זאגט ער דעם ערשטן פסוק פון 'שמע ישראל' און 'ברוך שם', און ער שלאפט גלייך איין.

אבער ווען א מענטש זאל וויסן די גרויסקייט פון זאגן קריאת שמע שעל המטה, און אז דורכדעם איז אים דער אייבערשטער מוחל אויף אלעם וואס ער האט נאר געטוהן אין דעם היינטיגן טאג, וואלט ער שטענדיג געליינט קריאת שמע של אריז"ל פארן שלאפן מיט גרויס שמחה, און ער וואלט געהאט א גוט לעבן, ווייל דער אייבערשטער איז א רחמנותדיגער טאטע, און ער איז מוחל יעדן איד וואס איז זיך מתנודה.

חז"ל זאגן (בראשית רבה פרשה ח, סימן ה): בשעת דער באשעפער האט באשאפן די וועלט האט ער זיך פארדעם

דערלעבט ברוך השם

דורךגעשמועסט מיט די מלאכים, איז געווען פארשידענע
 כיתות צווישן זיי, דער מדת הדין האט גע'טענה'ט (זהר
 פרשת אחרי וף סט ע"ב): פארנוואס דארפסטו באשאפן א
 מענטש, ער וועט דאך זינדיגן פאר דיר! האט דער
 אייבערשטער געענטפערט: אומזינסט הייס איך א רחום
 וחנון? דאס איז טאקע מיין גרויסקייט, אז כאטשיג א
 מענטש האט געזינדיגט רחמנא לצלן, אבער וויבאלד ער
 וויל פאררעכטן און ער בעט מיר איבער, בין איך אים
 מוחל.

דערפאר אז א מענטש לעבט אויף אזא וועג, און גלייך
 ווען עס גייט אים עפעס איבער קומט ער צום באשעפער,
 און ער שמועסט זיך אויס פארנוואס דאס איז אים געקומען:
 פארנוואס האב איך היינט געהאט אזא בזיון? פארנוואס
 האט מיר מיין ווייב היינט אזוי דערנידערט? מוז דאך זיין
 אז עפעס איז נישט אין ארדענונג מיט מיר, און אזוי טוט
 ער גלייך תשובה אויף אלעם, ממילא ווערט אים תיכף
 צוריק אלעס גוט, און ער האט א פיין לעבן, אבער די טבע

דערלעבט ברוך השם

פון א מענטש אז ער קען זיך נישט איינהאלטן און ער מוז גלייך צוריק ענטפערן, וואס דאס ברענגט אים צו אלע צרות רחמנא לצלן.

עס ווערט דערציילט אז אינעם קלויז פון אונזערע לייט אין אומאן, איז געקומען דאווענען איינער וואס האט געהאט א שווערע ווייב, און זי איז געווען זייער ברוגז אז ער דאווענט צווישן אונזערע לייט, וואס מען האט דעמאלטס גערופן 'די טויטע חסידים' [און ווי עס זעהט אויס האט ער אויך נישט געוואוסט ווי אזוי מען פירט זיך אויף מיט א ווייב, און ער פלעגט איר אלץ צוריק ענטפערן...], איז זי געקומען מיט א בעזעם און זיך געשטעלט ביים טיר פון שוהל, און ווער עס איז נאר אריינגעגאנגען האט זי באשריגן און געשטערט פון אריינקומען דאווענען, פארשטייט זיך אז דאס האט גורם געווען אז אסאך מענטשן [בפירט עלטערע מענטשן] זאלן מער נישט קומען אין שוהל.

דערלעבט ברוך השם

ביז איינמאל איז געקומען איינער א שטארקער מענטש
 [גבר אלים], ער זעהט וואס דא גייט פאר, עס איז שוין
 כמעט מער נישט דא קיין מנין, גייט ער צו און הייבט אויף
 א שטעקן, און פון דעם האט זי זיך שוין דערשראקן און
 אזוי האט ער איר פאטריבן פון דארט און מער האט מען
 נישט געהערט פון איר.

נאכדעם האט ער פארגעהאלטן דעם אינגערמאן, און
 אים געזאגט: "וועגן דיין ביין מוזן מיר אלע ליידין"? ! און
 אויף זיין וואונדער וואס הייסט דאס 'מיין ביין'? האט ער
 אים מסביר געווען: דיין ווייב איז דאך דיין ביין, אזוי ווי
 דער פסוק זאגט ביי חנה (בראשית ב, כג): **עצם מעצמי**;
 ממילא, טוה תשובה, וועט דיין ווייב - וואס איז דיין ביין
 - איבערגעדרייט ווערן, און עס וועט זיין א גוטע ביין.

ה.

וידבר משה וכו' 'זה הדבר אשר צוה ה' (במדבר ל, ב).
 זאגן חז"ל (ספרי קנג, מובא ברש"י שם): אלע נביאים האבן
 געזאגט נביאות מיטן לשון: **פה אמר ה'** - בערך אזוי האט

דערלעבט פרוף השם

דער אייבערשטער געזאגט. אבער משה רבינו האט געזאגט: זה הדבר - דאס איז וואס דער אייבערשטער האט געזאגט. איז דער הייליגער רבי מסביר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה), אז אנדערע נביאים האבן נישט געזעהן דעם אייבערשטן מיט אזא קלארן שיין וואס עס הייסט 'אקספּלֶרְיָא המֵאִירָה', ממילא האבן זיי נישט געקענט אראפברענגן דעם אייבערשטן אזוי זיכער און אפען, אבער משה רבינו האט געזעהן דעם אייבערשטן אזוי אפען און קלאר, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שמות לג, יא): וְדָבַר ה' אֶל מֹשֶׁה פָּנִים אֶל פָּנִים פֶּאֶשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְגו' - ער האט גערעדט מיטן באשעפער פנים אל פנים. דערפאר האט ער געזאגט מיט א זיכערקייט: 'זה הדבר' - דאס איז עס, "דער באשעפער איז דא און אויסער אים איז גארנישט דא!"

אין שלחן ערוף (אורח חיים סימן צח, סעיף א), שטייט א מוראדיגע לשון: די אמאליגע חסידים פלעגן זיך מתבודד זיין א שעה פארן דאווענען ביז זיי זענען געקומען נאנט צו

דערלעבט ברוף השם

נבואה וכו'. וואס הייסט נבואה? אז א מענטש שפירט אז נאר דער באשעפער איז דא, במילא קען איך רעדן צו אים יעדע זאך, וואס דורכדעם רוהט אויף אים אן אנדערע סארט שכל און אן אנדערע סארט מח, ער זעהט שוין און ער פארשטייט שוין זאכן וואס אן אנדערער כאפט דאס נישט אויף (ועיין עוד בשערי קדושה לרבינו חיים וויטאל זכרוננו לברכה), און ער קומט צו אזא קלארע און שטארקע 'אמונה', אז ער זעהט דעם באשעפער קלאר און זיכער: 'זה הדבר' - דאס איז עס.

דאס איז די גרעסטע מדרגה וואס א איד דארף קומען צו דעם אויף דער וועלט, און דאס איז די מדרגה וואס דער הייליגער רבי וויל אין אונז אריינברענגען, אז א מענטש זאל זיין אזוי נאנט צום באשעפער ביז ער קען שוין צו אים רעדן, און דאס וועט משיח אריינברענגען אין די גאנצע וועלט.

דערפאר רופן חז"ל אן א תלמיד חכם מיטן נאמען 'משה' (שבת קא ע"ב), אזוי אויף שטייט אין זהר (משפטים דף

דערלעבט ברוך השם

כא

קכ ע"א), אויפן פסוק (קהלת א, ט): מ'ה ש'היה ה'וא ש'יהיה - וואס איז געווען וועט ווייטער זיין; אז דאס איז ראשי תיבות 'משה'; ווייל משה רבנו וועט נאכאמאל אראפקומען אויף דער וועלט (זיין זחר בראשית דף כה ע"ב).

עס ווערט געברענגט (בשם מקובלים), אז אקעגן די פיר מאל וואס עס שטייט אין די תורה אז משה רבנו האט זיך גערעגט, האט ער געמוזט אראפקומען נאכאמאל פיר מאל אויף די וועלט; וואס דאס זענען געווען די פיר הייליגע נשמות פון רבי שמעון בר יוחאי, אר"י הקדוש, בעל שם טוב הקדוש, און "דער הייליגער רבי, רבינו נחמן מברסלב", וואס ער איז שוין די תיקון פון משיח צדקנו, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט בפירוש געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רסו, ועיין בהשמות): "אלעס וואס משיח וועט גוט מאכן פאר אידישע קינדער קען איך שוין טוהן", נאר וואס דען איז די חילוק צווישן מיר אין משיח? אז ווען איך זאג עס, איז נאך דא א בחירה, אבער ווען משיח וועט קומען וועט שוין נישט זיין קיין בחירה.

דערלעבט ברויף השם

דאס הייסט, דער הייליגער רבי איז אונז שוין יעצט מחזק און מעודד מיר זאלן רעדן צום באשעפער, און אויף יעדע וואך זיך אויסרעדן דאס הארץ צום בורא פל עולמים, אפער צו דעם דארף מען האבן זייער אסאך התחזקות ביז מען איז זוכה צו האבן אזא שטארקע אמונה צו שפירן אז דער אייבערשטער איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב): פארנוואס איז זיך א מענטש נישט מתבודד און ער דאווענט נישט צום אייבערשטן? ווייל ער שפירט נישט אז דער באשעפער איז דא, "אויב זאל ער ווען וויסן מיט א קלארקייט אז דער באשעפער איז דא, וואלט ער דאך שטענדיג גערעדט צו אים מיט א מוראדיגן ברען און חיות", און פארנוואס שפירט דאס נישט דער מענטש? ווייל עס קומט אריין אין אים פפירות וואפיקורסות! [פירט דער הייליגער רבי אויס (שם), אז די עצה ארויסצוגיין פון אלע קשיות און פארקרוםטקייט וואס פארדרייט די הארץ מיט פפירות וואפיקורסות, קען מען זוכה זיין דורכדעם וואס מען לערנט שלחן ערוף].

דערלעבט פרוף השם

כג

זעהט מען דאך אז דער הייליגער רבי וויל אונז פֿרענגען
צו אזא מדרגה, אז מיר זאלן קענען רעדן צום בורא פֿל
עולמים 'פֿנים אַל פֿנים', און דאס איז די גאנצע זאך וואס
משיח וועט אריינברענגען אין די גאנצע וועלט, דערפֿאר
זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פג), הייסט
ער 'משיח', וואס דאס איז דער לשון פֿון 'משיח אלמים' -
ער מאַכט רעדן אלע שטימע. ווייל ווילאנג אַ מענטש רעדט
נישט צום באַשעפֿער, אַפֿילו ער רעדט און פֿלאַפעלט
אַגאַנצן טאג אַנדערע זאכן, דאך איז ער אזוי ווי שטים,
אַפֿער איינמאל אז ער רעדט צום באַשעפֿער אָדער פֿון
באַשעפֿער דאס הייסט גערעדט; וועגן דעם דאס איז די
גאַנצע אַרבעט פֿון משיח צו מאַכן יעדן רעדן צום
אייבערשטן, און דאס זעהט מען שוין היינט אַפֿען און
קלאַר, און וואס אַ טאג גענטער עס ווערט צו ביאת המשיח,
זעהט מען עס, און מען שפֿירט עס, אלץ מער און מער,
ממש בחוש.

דערלעבט ברוף השם

צום ביישפיל, אמאל אז מען זאל זעהן איינעם גיין אויפן גאס און רעדן, האט מען גלייך געזאגט: ער איז א משוגענער, ער רעדט צו זיך אליין! היינט אבער, האט דער אייבערשטער שוין אזוי געפירט, אז ווען מען זעהט איינעם גיין אין גאס רעדענדיג, איז עס זייער נאטורליך און נארמאל: ער רעדט מן הסתם אויפן סעלפאון מיטן שטיקל אויפן אויער [בלו-טוט]. זעהט מען פון דעם אז וואס עס האט אמאל געהייסן משוגע הייסט היינט נארמאל, אויב אזוי, מה-דאך אז מען קען גיין אויפן גאס און רעדן ביז דרום אמעריקע, דרום אפריקע, און אפילו ביז אסטראליע, איז דאך אנודאי און אנודאי אז מען קען גיין אויפן גאס און רעדן צום באשעפער, און דער באשעפער הערט צו יעדעס ווארט, און די תפלות ווערן אנגענומען, נאכדערצו אז דער באשעפער איז נישט באהאלטן ערגעץ ווייט ווייט אויבן וכו', ווייל דער אייבערשטער איז דאך 'מלא כל הארץ כבודו', ער איז איבעראל דא, ער איז מיט אונז דא אונטן מממש, פארוואס שטופסטו אים ארויף?!

דערלעבט ברוך השם

כה

דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (חיי מוהר"ן שם): ביי מיר איז נאך דא א בחירה, אבער ביי משיח וועט שוין נישט זיין קיין בחירה! ווייל משיח וועט אריינברענגען אזא שטארקע אמונה אין באשעפער, אז מען וועט שוין זעהן אזוי אפען און קלאר דעם באשעפער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שע"ה יא, ט): **כִּי מִלְּאֵה הָאָרֶץ דָּעה אֵת ה' ; יַעֲדֶער וועט וויסן און שפירן אז דער באשעפער איז דא, און ער הערט אויס יעדעס ווארט, ממילא וועט מען זיך שוין נישט נאכלאזן פון רעדן צום אייבערשטן, נאר יעדער וועט רעדן צום אייבערשטן, אפילו להבדיל די גוים וועט משיח מאכן רעדן צום אייבערשטן, אזוי ווי עס שטייט (צפניה ג, ט): **כִּי אִז אֶהֱפֹךְ אֶל עַמִּים שְׁפֹה בְרוּהָ לְקֹרֵא כָלֵם בְּשֵׁם ה' ;** אלע גוים וועלן שוין אנוועקווארפן זייער נארישע עבודה זרה, די צלם ווי אזוי 'אשקע' הענגט וכו', און אויך אנהייבן בעטן דעם אייבערשטן, ווייל עס וועט זיין אזא גילוי אלקות' אז יעדער וועט רעדן צום באשעפער, און דאס וויל דער הייליגער רבי אין אונז שוין יעצט אריינברענגען.**

דערלעבט ברוך השם

דערפאר ווער עס האט שכל און ער געוואוינט זיך צו צו רעדן צום בורא כל עולמים, ווערט אים די בלוט אויסגערייניגט, און ער ברענגט אראפ די שכניה דא אונטן מיט אים אויף די וועלט, וואס קיין בעסערע הנאה און תענוג פון דעם איז נישט פארהאנען, אפגערעדט אז ווען מען איז שטארק אין רעדן צום אייבערשטן דארף מען שוין נישט קיין סעקייעטריסט, מען דארף זיך שוין נישט פאר קיינעם אויסרעדן די אלע ביטערע צרות און ווייטאגן וואס ליגן אנגעלייגט ווי א שטיין אויפן הארץ⁵, נאר מען זעצט

⁵ היינט איז דערפון געווארן א גאנצע ביזנעס, וויבאלד מענטשן גייען דורך אזויפיל ביטערע צרות, ביז מען שפירט אז מען קען עס נישט מער דורכטראגן, און מען מוז דאס אויסרעדן און מיטטיילן פאר איינעם, בליט בריחה פועלט מען שוין ענדליך ביי זיך צו מאכן אן אפוינטמענט ביים אויסרעדער [סעקייעטריסט], און זיי זענען גוט געלערנט ווי אזוי צו מאכן פונקט דערפון [אזוי ווי ביי יעדע פאך], קודם געבן זיי דיר נישט קיין אפוינטמענט גלייך אויף היינט, נאר אויף מארגן אדער איבערמארגן, און דעמאלטס אויף נישט מער ווי א האלבע שעה אדער א דריי פערטל שעה אויפן זייגער, אזוי אז נאכדעם וואס זענער האט זיך שוין ענדליך געשטארקט אויף די בושות און איז געקומען, און ער עפענט זיך שוין ענדליך אויף אביסל זיין הארץ, קלינגט שוין די זייגער... די אפוינטמענט איז פערטיג... און דאס קאסט אים שוין א פעטן פרייז פון א שיינע פאר הונדערט דאלער, און ווען ער גייט ארויס צום סעקרעטערי, און ער בעט זיך: איך האב

דערלעבט ברוך השם

זיך אנוועק און מען רעדט זיך אויס די גאנצע הארץ פארן
 בורא פל עולמים אליין! "דאס איז דאך די שענסטע מתנה

מ'ך ענדליך געעפענט, אפער קען מען פארלענגערן מיין אפוינטמענט? ! זאגט די
 סעקרעטערי: ר' יוד, אנטשולדיגט! אבער אן אנדערער קליענט דאך שוין קומען
 זעצט... צוויי וואכן ארום קענסטו האבן נאך אן אפוינטמענט. און ווען ער עקשניט זיך
 געפערליך איין, און ער בעט זיך מיט רחמנות: אפער דאך קען מען באקומען א
 פריערדיגע אפוינטמענט? איך האלט דאך עס נישט אויס! זאגט ער אים: ווייסטו וואס,
 קלינג מיר אריין מארגן, טאמער וועט איינער אפזאגן זיין אפוינטמענט וועל איך דיר
 אריינשטופן... דאס איז א גאנצע חכמה און שפיל ווי אזוי ארויסצונארן די געלט פונעם
 מענטש, אז ער זאל זיך שפירן גוט און ארויסגעבן די געלט גרינגער: ער טוט דאך מיר
 א גאנצע חסד, און נעמט מ'ך אן פריער...!

עס איז דא אנדערע וואס שרייבן אראפ וואס דער מענטש זאגט, דער מענטש פילט זיך
 גוט: ער שרייבט פונקטליך אראפ אלע מיינע צרות און פראבלעמען! איינמאל יענער
 גייט ארויס פארשטייט זיך ער ווארפט דאס גלייך אין גארבידן. צום הייליגן פאפאער
 רב זכותו גן עלינו איז אמאל אין די ערשטע יארן - ווען ער האט נאכנישט געהאט
 שטענדיג קיין גבאי - אריינגעקומען א פרוי, זיך אנועקגעזעצט אין זיך גענומען אויסגיסקן
 איר הארץ, קודם האט ער זי אביסל אויסגערעדט, אבער אזוי ווי א אידעע האט דאך
 ניין מאס רייד, האט זי נישט אויסגעהערט רעדן און פארציילן איך צרות, און וויבאלד
 זיין סדר איז געווען אז ער אלץ געזיצן און געלעךענט און געשריבן חידושי תורה, האט
 ער זעצט אויף צוריק אנגעפאנגן ווייטער צו שרייבן זיינע חידושי תורה, און זי רעדט
 ווייטער. נאכדעם הייבט זי זיך אויף און רופט זיך אן: איך זעה אז דער רבי באמיהט זיך
 אזוי שטארק אראפזושרייבן אלעס וואס איך האב גערעדט, וועל איך שוין דעם רבי'ן
 מנוחה לאזן, און נישט באמוטשען מער.

דערלעבט ברוף השם

וואס מיר האבן באקומען פון הייליגן רבי'ן, וואויל איז
אונז און וואויל איז אונזער חלק...!

. 1

נאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): די
זעלבע זאך, ביי יעדע מצוה וואס א איד טוט, איז אויך דא
ביי דעם צוויי מדריגות, עס איז דא איינער וואס טוט א
מצוה פאר די שכר וואס ער גייט באקומען דערפאר אויף
יענע וועלט, אבער דאס איז נישט די שלימות פון א מצוה,
אזוי ווי דער תנא נאגט (אבות פרק א, ג): אל תהיו כעבדים
המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס - זיי נישט ווי א
קנעכט וואס באדינט זיין האר נאר צו ווערן באצאלט
דערפאר. וואס דעמאלטס פריידט מען זיך נאכנישט עכט
אזוי שטארק מיט די מצוות וואס מען טוט, כאטשיג אז
מען פרגעט איינעם: ביסטו פרייליך אז דו ביסט א איד?
וועט ער אונדאי ענטפערן: יא! דאך איז נאך די שמחה
נישט אזוי קלאר און זיכער ביי אים, עס שיינט אים

דערלעבט ברוך השם

כט

נאכנישט די ליכטיגקייט פון די מצוות מיט אזא קלארן שײן, אז ער זאל זיין אויסטערליש פרייליך אז ער טוט א מצוה, דערפאר דרייט ער זיך נאך ארום צובראכן... איי פארנוואס ביסטו אזוי צובראכן? דו גייסט דאך מיט ציצית! תפלין האסטו דאך אנגעטוהן! א מזוזה האסטו! חמץ האסטו דאך נישט געגעסן פסח! אבער ער זעהט נישט און ער פילט נאכנישט די שמחה דערפון.

די העכסטע מדרגה איז, ווען א מענטש שפירט שוין דעם אייבערשטן מיט אזא קלארקייט, אז ער קוקט שוין נישט ארויס אויף די שכר וואס מען וועט אים באצאלן דערפאר אויף יענע וועלט, פארקערט, די גרעסטע שכר וואס מען קען אים באצאלן פאר א מצוה איז, אז ער זאל קענען נאכאמאל טוהן די מצוה! "איך וויל זוכה זיין צו קענען אויפשטיין מארגן און לייגן נאכאמאל תפלין!" אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות דף ל ע"ב): מען האט געפרעגט אן אמורא: פארנוואס פרייסטו זיך אזוי שטארק? האט ער געענטפערט: אנה תפילין מנחנא - איך האב היינט געלייגט

דערלעבט ברוך השם

תפלין! די זעלבע זאך, איז מיר די גרעסטע שמחה אז איך גיי מיט ציצית, פשוט ווייל דער אייבערשטער האט געוואלט מען זאל גיין מיט ציצית⁶, און איך דארף שוין גארנישט מער שׂכר פון דעם...! וואס דאס ווייזט אז מען שפירט וואס הייסט א מצוה.

⁶ דערפאר דארף מען זייער מקפיד זיין אז די ציצית זאלן זיין גיין, "עס איז דאך דעם באשעפערס מצוה", און עס איז כדאי צו האבן עטליכע פאר ציצית, אז אויב איינס ווערט שמוציג זאל מען האבן גרייט א אנדערע, און דאס קענען אויסוואשן און אויסרייניגן, אזוי אויך דארף מען זיך בכלל נישט שעמען צו גיין מיט די ציצית אויף די העמד בונקא, אדרכא, אזוי קען מען קוקן אויף די ציצית א גאנצן טאג, און מקיים זיין דעם פסוק פון וראיתם אותו (במדבר טו, לו), און זיך דערמאנען פונעם אייבערשטן, און דאס וואס דער אר"י הקדוש זאגט (שער הכוונות ענין הציצית, דרוש ו): מען זאל נישט גיין מיט די ציצית אויף די וועש. מיינט צו זאגן אז מען זאל עס נישט אנטוהן אויפן רעקל; ווען מען זעהט איינעם גיין מיט די ציצית אויפן רעקל ווייסט מען שוין גלייך אז ער איז א 'בעל תשובה' וואס ער קומט בעטן נדבות, ער האט אראפגעכאפט א הוט וואס ער האט געטראפן אויף א הענגער, און אהנגעטיהן א טלית קטן אויפן רעקל... און אויב ביסטו באזארגט אז דער טלית קטן זאל נישט ווערן שמוציג, קענסטו קויפן א וועסטל און דאס אנטוהן אויפן ציצית, [מען זעהט היינט אז אפילו די וואס טראגן די ציצית אונטערן העמד, שטעקן זיי כאטש ארויס פון אונטן די ציצית].

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ספר המדות אות שמחה סימן א): פֿשָׁאָדֶם עוֹשֶׂה מְצוּה בְּשִׂמְחָה בְּיָדוּעַ שְׁלֵבּוֹ שְׁלֵם עִם אֱלֹקָיו - וְעוֹן אֶ מְעַנְטֵשׁ טוֹט אַ מְצוּה 'בְּשִׂמְחָה', ווייסט מען אז ער האט אַ ריינע אַמוּנָה, און זיין האַרץ איז גאַנץ מיטן אַייבֿערשטן. די זעלבע זאָך זאָגט אויף דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י): פֿאַרנוואס איז אַ מְעַנְטֵשׁ ווייט פון באַשעפֿער? ווייל ער האט נישט קיין 'ישוב הדעת'! פֿאַרנוואס האט ער נישט קיין ישוב הדעת? ווייל ער איז נישט 'פֿרייליך'! פֿאַרנוואס איז ער נישט פֿרייליך? ווייל ער טרעפֿט נישט אין זיך די 'נקודות טובות'.

פֿירט דער הייליגער רבי אויס, אַפֿילו אויב אין די גוטע נקודות קומט אויף דער סמ"ך מ"ם דיר צובֿרעכֿן: דו טוסט דאך דאס נישט מיט קיין שְׁלִימוֹת, אַזוי ווי עס דאָרף צו זיין! וואס איז שוין ווערד זיין תּפֿלין, דו האָסט דאָך גערעדט מיט די תּפֿלין וכו'? דאך אָבער מיט איין זאָך קען מען זיך שטענדיג מחיה זיין: 'שלא עשני גוי' - וואס עס זאל נאר נישט זיין, "א גוי בין אין איך נישט"! דאס קען שוין

דערלעבט ברוף השם

נישט דער סמ"ך מ"ם בשום אופן מבטל זיין, ווייל דאס ווענדט זיך גארנישט אין מיר, און מיט וואס איך טוה, דאס איז נאר א חסד פונעם אייבערשטן אז איך בין געבוירן געווארן אלץ איד⁷, און מיט דעם דארף זיך א איד שטענדיג פרייען "ברוף השם איך בין א איד", און דאס ווייזט אז ער האט אמונה אין באשעפער.

דער הייליגער בארדיטשוכער רב זכותו יגן עלינו פלעגט שטענדיג דאווענען פארן עמוד, איינמאל ווען ער האט פארגעזאגט די ברכות השחר, האט ער פארפעלט די ברכה פון 'שלא עשני גוי', האט איינער פון די אלטע אידן

⁷ וואס וואלסטו ווען געטוהן ווען דו וואלסט געווען א כינעזער, און איין אויג וואלט געקוקט דא און איין אויג דארט, און גערעדט טשינג טשאנג... און געגעסן סושי וואס זיי עסן... [עס איז אמאל געווען ביי מיר אן ארץ ישראל'דיגער משולח, האט ער מיר פארציילט, אז א כינעזער גוי האט אריינגעזעצט מיט זיין קאר אין אים, און מיט גרויסע ניסים איז ער ברוף השם ארויס א לעבעדיגער, נאכדעם ווען די פאליס איז געקומען האט ער זיי מסביר געווען: א כינעזער קוקט מיט איין אויג דא און מיט איין אויג דארט, נאר אין פארנט קוקט ער נישט, ממילא האט ער אוודאי אריינגעזעצט! זיי האבן זיך זייער צולאכט און אים אפגעלאזט.]

דארט זיך געגעפן א רוף אן: רבי, איר האט פארגעסן צו זאגן די ברכה שלא עשני גוי! זאגט ער: איך האב נישט פארגעסן די ברכה, נאר היינט צופרי ווען איך בין אויפגעשטאנען, האט זיך דער סמ"ך מ"ם זייער שטארק פארלייגט אויף מיר, און ער האט מיר געוואלט אינגאנצן צוברעכן אז איך בין שוין גארנישט ווערד, און עס איז א שאד אז איך בין אויפגעשטאנען... דערפאר האב איך גלייך דעמאלטס געזאגט די ברכה, און זיך מחיה געווען אז איך בין פארט א איד, און מיט דעם האב איך אים באזיגט (פרי צדיק על חג שבועות, אות י"ג).

די זעלבע זאך פארציילט מען אויך אויפן גרויסן צדיק דער הייליגער רבי משה לייב סאסובער זכותו יגן עלינו, וואס ווי באקאנט האט ער שטענדיג עוסק געווען אין פדיון שבויים, האט ער אמאל געזאגט: ווען איך זאג צופרי די ברכה 'שלא עשני גוי', האב איך שוין מיט דעם אפגענומען מיין התחזקות אויפן גאנצן טאג! ווייל ער האט צוגעזעהן מיט זיינע אויגן די מורא'דיגע אכזריות פון די גוים אקעגן

דערלעבט ברוף השם

די אידן; ממילא מעגן מיר זיך אונדאי אויף פרייען מיט דעם.

חז"ל זאגן (מנחות מ"ג ע"ב): ווער עס טוט אן תפילין, ער גייט מיט ציצית, און ער האט א מזוזה אויפן טיר, קען ער זיין זיכער אז ער וועט נישט זינדיגן. שטעלט זיך א פראגע: א מענטש זעהט דאך אז ער האט היינט געלייגט תפילין, ער איז געגאנגען מיט ציצית, און ער האט א מזוזה ביים טיר, און דאך זינדיגט ער, ער קוקט רחמנא לצלן אלע שמוץ, און ער רעדט ניבול פה?! די זעלבע זאך קען מען אויך פֿרעגן אויף דעם וואס דער אר"י הקדוש זאגט (עין באר היטב אורח חיים ריש סימן תמ"ז): ווער עס געט זיך אכטונג אין פסח פון א משהו חמץ, וועט נישט זינדיגן אגאנץ יאר. לכאורה יעדער איד איז דאך מוראדיג נזהר אפילו פון א ברעקל חמץ [און צו דעם האט נאך יעדער איד אויך מקבל געווען פון זיינע עלטערן און אור עלטערן פארשידענע מסורת מיט אזויפיל זehירות אום פסח...]. דאך ברענט אין אים דער יצר הרע, און ער פאלט דורך מיט גראבע עבירות?!

דערלעבט ברוך השם

לה

נאר דער תירוץ איז, אז עס פעלט די שמחה פון די מצוה! אבער ווען א איד זאל זיך מורא'דיג פרייען מיט יעדע מצוה וואס ער האט, וואלט ער טאקע נישט געזינדיגט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קסט): ווען א מענטש איז פרייליך וועט אים דער אייבערשטער אליין אפהיטן פון 'פגם הברית', וואס דאס קומט נאר פון עצבות.

דער הייליגער רבי חיים וויטאל זכותו יגן עלינו האט אמאל געפרעגט זיין גרויסן רבי'ן דער אר"י הקדוש זכותו יגן עלינו: ווי אזוי האט דער רבי זוכה געווען צו אזאלעכע גילויים עס זאל אים זיין אפען אלע עולמות וכו'? ! האט ער אים געזאגט: ווען איך האב געטוהן א מצוה בין איך געווען אזוי שטארק פרייליך, אז די שמחה פון איינעם וואס זאל יעצט געווינען די מערסטע געלט וואס איז נאר שייך, קומט נישט צו, צו די שמחה וואס איך האב געהאט ביי מקיים זיין א מצוה, און דאס האט אים געברענגט צו אלע מדריגות (ספר חרדים בהקדמה).

דערלעבט ברוך השם

ברוך השם אז מצוות האט יעדע איינציגער איד, אזוי ווי דער ירושלמי ברענגט (סוף ברכות פרק ט, הלכה ה): רבי מאיר זאגט: "עס איז נישטא קיין מענטש וואס האט נישט הונדערט מצוות יעדן טאג", נאר פון די אלע ברכות וואס ער זאגט, וואס יעדע ברכה איז א באזונדערע מצוה...! און מיט די אלע מצוות קענען מיר זיך מוראדיג שטארק פרייען, און מיר דארפן זיך דערמיט זייער פרייען.

נאר וואס איז די גאנצע ארבעט פונעם סמ"ך מ"ם? צו צוברעכן דעם מענטש. ער זאגט אים: ווער דארף דען זיינע מצוות?! דו ביסט שוין סיינדיג גארנישט ווערד! פון דיר וועט שוין קיינמאל גארנישט ווערן...! אזוי כאפט ער נעבעך יעדן מענטש אריין אין יאוש און צובראכענקייט, בשעת וואס קוקסטו בכלל אויף די טמאנע ווערטער וואס דער סמ"ך מ"ם האט דין איינגערעדט, אז דו ביזט גארנישט ווערד?! "ביים אייבערשטן ביסטו דאך אזוי שטארק חשוב, און יעדע מצוה וואס דו טוסט - ווי אזוי עס זאל נאר זיין - איז דאך די גרעסטע שמחה ביים

באשעפער" ! וועגן דעם ווען א איד הייבט אן זיך צו פרייען מיט די מצוות וואס ער האט, קען ער זוכה זיין צו אלע העכסטע מדריגות וואס איז נאר שייך.

ז.

צורור את המדינים וגו' (במדבר כה, יז) ; דער אייבערשטער האט געהייסן מען זאל פיינט האבן די מדינים, און זיך נוקם זיין אין זיי (שם לא, ב), ווייל זיי האבן מכשיל געווען אידישע קינדער דורך די טמאנע עצה וואס בלעם האט זיי געגעבן רחמנא לצלן, צו מאכן די אידן זינדיגן מיט די עבודה זרה פ'עור' (שם כה, יח).

מיר ווייסן דאך אז די תורה איז א נצחיות וואס איז שטענדיג נוגע, און נישט חס ושלום סתם א מעשה ביכל וואס פארציילט מעשיות וואס איז אמאל געווען (זהר הקדוש בהעלותך דף קנב ע"א), און ווי איז היינט דא דער פ'עור ? "נאר די כלי משחית וואס הייסט 'אינטערנעט' - וואו מען קען זעהן אין איין סעקונדע אלע געמיינסטע און עקעלדיגסטע פעלקער פון די גאנצע וועלט, מיט אלע זייער שמוץ - דאס

דערלעבט ברוף השם

איז היינט די עבודת זרה פון פעור! וואס מען האט דאס אויף שטענדיג געטראגן מיט זיך אין טאש, און דאס געקושט, און ארויסגעגאנגען לצרכיו אקעגן דעם וכו'; ווען מיר זענען געווען קליינע קינדער האבן מיר דאס נאכנישט געקענט פארשטיין, אבער היינט פארשטייט מען דאס שוין זייער גוט.

וועגן דעם ווען מען האט נקמה גענומען אין מדין, האט משה רבינו פארגעהאלטן די גענעראלן, פארוואס זיי האבן געלאזט לעבן די פרויען, זיי האבן דאך מכשיל געווען די אידן דורכן פעור, און ער האט גלייך אנגעזאגט די אידן אז מען זאל אויך אויס'הרגענען אלע זייערע פרויען (במדבר לא, יד-יח), זאגט דארט רש"י (מחז"ל סנהדרין ק"ו ע"א; ספרי מג), אויפן פסוק: הן הנה (שם שם, טז), אז יעדער האט דערקענט: אזוי געוואלד, מיט די דאזיגע בין איך דאך נכשל געווארן. און דורכדעם וואס מען האט זיי געהרג'עט איז מען פטור געווארן פון די מורא'דיגע קליפה. דערפאר דארף א מענטש וויסן, כאטשיג עס איז טאקע א מורא'דיגע תאוה

דאס צו קוקן, עס ציהט זייער שטארק, אבער עס ציהט דין
 אין דער ערד אריין רחמנא לצלן, מען דארף געדענקן אז
 מען לעבט נישט אויף אייביג, עס קומט אמאל די צייט,
 וואס קיינער ווייסט נישט ווען, און מען געזעגענט זיך פון
 די וועלט⁸.

⁸ אונדאי איז נישט דער תכלית צו דערשרעקן אדער צוברעכן מענטשן, פארקערט מען
 דארף קוקן אויף די גוטע זייט, אז ברוך השם מיר לעבן נאך און מיר קענען נאך אלעס
 אזוי גרינג פארעכטן; אזוי ווי עס האט אמאל פאסירט אז דער הייליגער רבי נתן זכותו
 יגן עלינו קומט אריין איין צופרי אין בית המדרש, צו דאווענען וותיקין, און עס האבן
 דארט געדאווענט אסאך אלטע אידן וואס שטייען שוין אויף גאר פארטאגס, ווי
 געווענטליך ביי א וותיקין מנגן. זעהט ער ווי זיי זענען פארנומען מיט נייעס, און זיי
 שושקענן צווישן זיך, אז דער איד ר' אברהם... וואס פלעגט זיצן דא ביי דעם פלאץ איז
 געבער אנוועק. רופט זיך רבי נתן אן צו זיי: איך האב גרעסערע נייעס פון דעם... מיר
 אלע זענען געגאנגען שלאפן און ברוך השם יא אויפגעשטאנען...!

דער הייליגער רבי נתן איז מיט דעם מסביר (לקוטי הלכות פסח, הלכה ט, אות יח), דאס
 וואס עס שטייט אין ח"ו (ברכות דף לא ע"א): עס איז אמאל געווען א חתונה, און מען
 האט געטאנצן: "ווי לן דמיתגן" - געוואלד מיר גייען שטארבן! ווייל דאס דארף
 ברענגען פאר א מענטש די גרעסטע שמחה. אזוי ווי דער בעל שם טוב הקדוש זכותו יגן
 עלינו האט געזאגט: וועלטעלע וועלטעלע וואויל איז דעם וואס ער איז נישט אין דיר!
 און וואויל איז דעם וואס אפילו ער איז יא אין דיר, דאך איז ער נישט אין דיר. דאס

דערלעבט ברוף השם

מען דארף וויסן, אז א מענטש איז פאגם מיט פגם
הברית' האט ער נישט קיין פרנסה, ווייל דער חטא ברענגט
צו ארעמקייט, אזוי ווי עס שטייט אין זהר הקדוש (פנחס, דף
רמד): ווער עס ווארפט אראפ ברעקלעך פון ברויט וועט
אים די ארעמקייט נאכיאגן⁹, און דער זהר הקדוש פירט
אויס (שם ברעיא מהימנא), אז ווער עס ווארפט אנוועק
ברעקלעך [זרע] פונעם מח, וועט אים אונדאי דאס
ארעמקייט נאכיאגן.

אזוי אויף ברענגט דאס אים אז ער זאל זיין
אויפגערעגט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן

הייסט אפילו איך בין טאקע אויף דער וועלט, דאך אבער פארנעם איך נישט פונעם בורא
כל עולמים, איך דאנווען און איך לערן וויפיל איך קען.

⁹ די גמרא פארציילט (חולין קה ע"ב): איינער האט געגעסן ברויט אויף די גראז, האט
זיך דער סמ"ך מ"ם זייער געפרייזט, ער האט געטראכט: געצט וועל איך אים קענען
כאפן און מאכן ארעם, ער וועט זיך אונדאי אויפשטעלן און טרעטן אויף די ברעקלעך.
דער איד איז אבער געווען ערליך, און ווען ער האט אפגעגעסן און געבענטשט, האט ער
אויסגעריסן די גראז דארט וואו ער האט געגעסן, דאס אריינגעלייגט אין א בעג און עס
אריינגעווארפן אין טייך אריין. האט דער סמ"ך מ"ם געזאגט: וויי וויי, דער איד האט
מיך ארויסגעטריבן פון זיין שטוב און איך קען אים גארנישט טוהן.

דערלעבט ברוך השם

מא

סימן קפד): א 'נואף' קען מען דערקענען דורך די נאז; ווייל פֿעס קומט פון די 'נאז', עס ברענט אין אים די הייסע צארן וואס קומט ארויס פון זיין נאז לעכער.

וועגן דעם דארף מען זיך אויף פֿעס די מערסטע אַכטונג געבן, אזוי ווי תו"ל זאגן (זהר הקדוש נשא, בך ק"ל ע"א; זכמות קכ ע"א): דער עיקר פון א מענטש קען מען דערקענען דורך די נאז, און אז דו באדעקסט די נאז דערקענט מען דיך שוין נישט. דערפאר אז מען איז אויפגערעגט דארף מען זיך שעמען: אוי וויי! אפֿשר קומט עס ווייל איך האב געזינדיגט מיט דעם חטא, און איך האב געטוהן שמוציגע עבירות.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן סימן רמט): פארנוואס שטייט אין די תורה (בראשית לח, ז): ויהי ער... רע בעיני ה'; פארנוואס שטייט די לשון רע' - שלעכט, און נישט רשע'? ! נאר ווער עס איז עובר אויף די גראבע עבירה פון ער ווערט א שלעכטער און א אויפגערעגטער מענטש [רע איז א לשון פון בייז].

דערלעבט ברוך השם

עס שטייט אין ראשית חכמה (שער התשובה פרק ג): היינט
איז נישט דא קיין איין בחור וואס איז ריין פון דעם חטא¹⁰!
אויב אזוי וואס זאלן מיר שוין זאגן היינט, ווען מען האלט
דעם פעור אין טאש, און מען נעמט דאס שטענדיג ארויס
און מען קוקט ליידער צאם די ערגסטע שמוץ איינמאל און

¹⁰ שטעלט אייך פאר: דאס האט ער שוין געזאגט איבער פיר הונדערט יאר צוריק, ווייל
דער 'ראשית חכמה' איז געווען א תלמיד פונעם הייליגן רמ"ק [רבי משה קורדובירן]
זכותו יגן עלינו [פטריתו כ"ב תמוז שנת ש"ל לפ"ק], וואס ער איז געווען אינעם דור פון
אַר"י הקדוש, וואס דעמאלטס איז אין די שטאט צפת געווען דער שענסטער דור זייט
חורבן בית המקדש! דער 'רבי' דער הייליגער אריז"ל; 'רב', דער הייליגער בית יוסף;
'בעל דרשן', דער אלשיך הקדוש; 'שמש', דער הייליגער חרדים; 'חזן', דער הייליגער
רבי שלמה אלקבץ וכו'; ממש א דור דעה, אזוי ווייט אז מען האט דעמאלטס געוואלט
מאכן סמיכה און צוריק שטעלן די 'סנהדרין' אזוי ווי אין די צייט פון בית המקדש,
ווידער אין דעם שטעטל צפת האט מען פמעט נישט געזעהן קיין אראבערס, אפילו יא
זענען זיי געגאנגען אינגאנצן פארדעקט קוים אפען די אויגן, פונדעסטוועגן שרייבט ער
אז עס איז נישטא היינט קיין איין ריינער בחור, (ווי באקאנט האט דער הייליגער 'ישמח
משה' זכותו יגן עלינו [פטריתו כח תמוז תר"א לפ"ק] פאר ארבעט מעשים מען זאל מתקן
זיין דעם חטא, נאכדעם זיינע דורות ווייטער, דער 'שם לב' זכותו יגן עלינו וכו' וכו',
וויפיל האט דער הייליגער סאטמארער רבי זכותו יגן עלינו געוויינט אויף דעם) אויב
אזוי וואס זאלן מיר שוין היינט זאגן?!

נאכאמאל¹¹, און מען כאפט נישט אז צוליב דעם פארלירט מען די ווייב, די פרנסה, און די שכל...! דערפאר דארף מען דאס מבער זיין, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה דף ח ע"א): אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות - דער יצר הרע האט נישט קיין שליטה אויף א מענטש נאר פון וואס זיין אויגן זעהען.

ח.

אלה מסעי בני ישראל וגו' (במדבר לג, א). דער אייבערשטער האט געהייסן מען זאל אפשרייבן די צוויי פערציג מסעות¹², ברענגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן מ), פונעם ספר עשרה מאמרות: ויבאלד די אידן

¹¹ און מען קען טרעפן מענטשן וואס זענען שוין ליידער אזוי פארכאפט אין דעם, אז אפילו מיט די טלית ותפלין קוקט ער אינעם שמוץ טעלעפאן [פעור], ווער רעדט נאך אז מיט די תפלין רעדט ער ניבול פה, וואס דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות ניבול פה סימן א): ווער עס רעדט ניבול פה איז א סימן אז זיין הארץ איז פול מיט עבירות. ווייל פון וואס ער טראכט אין הארץ דאס רעדט ער ארויס.

¹² עס ווערט געברענגט (צדור המור פרשת מסעי), אז די מ"ב מסעות איז אקעגן דעם שם מ"ב.

דערלעבט ברוך השם

האבן געזינדיגט מיטן עגל, און זיי האבן געזאגט (שמות לב, ד): 'אלה' אלקיך ישראל, וועגן דעם 'מסעי בני ישראל' האבן זיי געמוזט וואנדערן אין גלות און האבן אזויפיל נסיעות; אזוי אויך יעדער מענטש וויפיל ער פארגעסט פונעם אייבערשטן דארף ער גיין אין גלות און ארום וואנדערן, ווייל ווען א מענטש וואלט געהאט א קלארע ריינע אמונה אינעם אייבערשטן, וואלט ער געהאט פֿרנסה אויף זיין פֿלאץ, און נישט געמוזט אנוועקפארן קיין אינדיע, טשיינע וכו', [און אפילו אז דו מאכסט ביזנעס דארט, קענסטו דאך שיקן אן אנדערן], אבער זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סב): דורכדעם וואס מען פארט די אלע פארשידנארטיגע נסיעות, פאררעכט מען טאקע דעם פגם פון עבודה זרה, ביז מען באקומט צוריק די ריינע אמונה.

עס ווערט געברענגט פון בעל-שם-טוב הקדוש (עיני דגל מחנה אפרים פרשת מסעי, ועוד), אז די אלע צוויי און פערציג מסעות וואס שטייט דא אין די תורה גייט דורך אויף יעדן

דערלעבט ברוף השם

מה

איד, פון ווען ער ווערט געבוירן ביז ער גייט אנוועק פון די וועלט; און דאס קומט צוליב דעם חטא פון אדם הראשון וואס דעמאלטס איז צושפרייט געווארן אן א שיעור ניצוצות אויף די גאנצע וועלט, וואס מיר דארפן יעצט צוריק צאמקלויבן.

דערפאר פירט שוין דער אייבערשטער יעדן מענטש אז ער זאל אַנקומען וואו ער דארף אַנקומען, און קענען פארעכטן וואס ער דארף פארעכטן, ווייל וואו א איד גייט פאררעכט ער עפעס, ער וואשט זיך די הענט און ער זאגט 'אשר יצר', אָדער אַן אַנדערע ברכה, אָדער ער דאווענט וכו', דערפאר האט דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו געזאגט: א איד גייט נישט, א איד פירט מען! פון הימל פירט מען שוין יעדן איד וואו ער זאל אַנקומען¹³.

¹³ צום ביישפיל אמאל קומט מען אן אויף א פלאץ וואו עס איז דא דארט א בית החיים מיט אסאך קברים, פון מענטשן וואס זיי האבן נישט געוויסט פון באשעפער, און דורךדעם וואס ערליכע אידן געפונען זיך יעצט דארט ווערן זיי פארקטן, אזוי ווי מען זעהט אז מען פארט אין קאנטרי אויף פלעצער וואס עס האבן דארט אמאל געוואוינט

דערלעבט ברוך השם

וועגן דעם טאר א איד קיינמאל נישט זיין צופראכן:
 פארנוואס האב איך געמוזט אַנקומען אין דעם פלאץ! ווייל
 אלעס איז מיט א מורא'דיגע השגחה, און אז דו ביסט אהין
 אַנגעקומען קענסטו דארט פארעכטן, מיט דעם וואס דו
 מאכסט אן ערליכן 'אשר יצר', אָדער דו האסט זיך געוואשן
 צו ברויט און געבענטשט.

אַפּגערעדט ווען א איד איז שוין שטארק אין די אַמונה,
 ער איז צופרידן און ער טרעפט זיך דאס פלאץ וואו ער איז
 נאר, וואס דאס איז די גאולה ממש, אזוי ווי דער הייליגער
 רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כד), טייטשט אויס די גמרא
 (בכורות דף ח ע"ב): ווען די חכמים פון גריכלאנד האבן זיך
 פארהערט מיט רבי יהושע בן חנניא און אים געפּרעגט
 פארשידענע שאלות, האבן זיי אים געפּרעגט איינע פון די
 שאלות: וואו איז אינמיטן פון דער וועלט? ! האט ער

אידן, און זיי ליגן דארט, און היינט גייט מען אהין פאררעכטן... אזוי איז אויך מיט אלע
 נסיעות וואס א איד האט.

דערלעבט ברוך השם

מז

געוויזן מיט זיין פינגער, און זיי געזאגט: דא! האבן זיי אים געפרעגט: ווי אזוי קענסטו דאס אונז אויפֿווייזן?! האט ער זיי געזאגט: ברענגט שטריק און מעסט דאס אויס.

איז דער הייליגער רבי מגלה אויף דעם, אז אפילו א איד וואס איז שוין טיף אין תהום, אבער אויב וועט ער שטענדיג זיין פרייליך, און וויסן אז וואו ער איז נאר, דארט איז אויף דער באשעפער דא, וועט ער ארויסקריכן אפילו פונעם טיפסטן פלאץ און קומען צו די העכסטע מדריגות, ווייל א מענטש דארף שטענדיג זיין צופרידן וואו ער געפונט זיך נאר, און וויסן קלאר, אז דא אויף מיין פלאץ איז דער באשעפער, און דא איז דער מיטל-פונקט פון דער וועלט, קומט אבער גלייך די סטרא אחרא און צוברעכט אים: ווער זאגט דיר אז עס איז טאקע אזוי? די עצה אויף דעם איז "נאר שמחה", אז א מענטש איז פרייליך וועט ער זיך איבערצייגן אז ער איז אינמיטן פון דער וועלט, דער באשעפער איז דא מיט אים וואו ער איז, און ער איז זייער חשוב ביים אייבערשטן.

דערלעבט ברוך השם

דאס איז אויף וואס די גמרא זאגט (סופה נג ע"א): ווען עס איז געווען 'שמחת בית השואבה' האט הלל הזקן געזאגט: **אם אני פאן הכל פאן, אם אני פאן מי פאן** - אויב איך בין דא איז שוין יעדער דא! און אויב בין איך נישט דא איז גארנישט דא. איז דאך שווער (ע"יין במפרשים על זה): 'הלל' איז דען געווען א בעל גאונה? אונדאי נישט! נאר אין דעם ליגט די גאנצע חכמה פון לעבן, "מען דארף זיין א צופרידענער מענטש, און וויסן, אז איך בין דא איז שוין אלעס דא"¹⁴. דערפאר זאגן חז"ל (תענית כא, ע"ב): נישט די פלאץ פון א מענטש איז מכבד דעם מענטש, נאר דער מענטש איז מכבד און מאכט חשוב די פלאץ¹⁵.

¹⁴ ליידער איז דא מענטשן וואס זייט די חתונה האט ער שוין געמופט צען מאל, ווייל ער טרעפט זיך נישט דאס פלאץ.

¹⁵ אזוי ווי מען זעהט אז ווען אן ערליכער איד קומט אריין אפילו ער זעצט זיך אונטן, ווערט דאך דער אויבן אן.

דערלעבט ברוך השם

מט

ט.

ספעציעל דארף מען דאס וויסן יעצט אין די דריי וואכן, וואס פון איין זייט איז טאקע א טרויער, אז עס איז געבען געווען דער 'חורבן בית המקדש', און שוין צוויי טויזענט יאר וואס מען הרג'עט געבען אידן מיט אלע ערליי שרעקעדיגע מיתות רחמנא לצלן, דאך אז א מענטש קוקט זיך גוט אום קען ער זיין פרייליך, און ער האט זיך מיט וואס מחיה צו זיין און זיך אויפלעבן, אסאך זאכן וואס ער האט געטראכט: וואס וועט זיין? ווען וועל איך אמאל חתונה האבן? און סוף פל סוף זעהט ער אז דער אייבערשטער העלפט, ער האט חתונה געהאט, נאכדעם האט ער נאר געווארט אויף קינדער... און דער אייבערשטער האט אים געהאלפן, און אזוי העלפט דער אייבערשטער מען האט אייניקלעך און איר אייניקלעך, וואס מיט די אלע זאכן דארף זיך א מענטש מורא דיג מחיה זיין, איינמאל אז א מענטש פריידט זיך מיט יעדע זאך דאס איז די גאולה!!!

דערלעבט ברוך השם

נ

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין אלע זוכה
זיין און דערלעבן צו זעהן בבנין בית המקדש, און עס זאל
שוין זיין די גאולה שלמה.

~תם ונשלם שבת לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
בחדש
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org